

Arrest

nr. 216 543 van 11 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2013 legde verzoeker een aankomstverklaring af bij de stad Antwerpen, samen met zijn echtgenote E.O.O. en zijn twee minderjarige kinderen.

Op 7 augustus 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen die beslissing stelde verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat op 27 maart 2015 bij arrest nr. 142 061 werd verworpen.

Op 21 oktober 2016 dienden verzoeker en zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die op 21 maart 2017 ontvankelijk werd verklaard.

Op 6 november 2017 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Tegen deze beslissing stelde verzoeker beroep in bij de Raad, dat op 11 juni 2018 bij arrest nr. 205 115 werd verworpen.

Op 6 november 2017 nam de gemachtigde ook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoeker (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*“De heer, die verklaart te heten:
Naam + voornaam: O., E.O. (...)
nationaliteit: Nigeria*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, J

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum”

Op 6 november 2017 nam de gemachtigde ook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoekers echtgenote en hun minderjarige kinderen (bijlage 13).

Tegen deze beslissing diende verzoekers echtgenote beroep in bij de Raad, die op 11 juni 2018 bij arrest nr. 205 116 deze beslissing vernietigde.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In twee middelen, waarvan de Raad het gepast acht ze gezamenlijk te behandelen, voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht deze middelen toe als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M. Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Het artikel 3 van het E.V.R.M. verbiedt een onmenselijke of vernederende behandeling, en het artikel 8 beschermt het privé- gezins- en familieleven.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing voldoet hieraan geenszins: verzoeker heeft twee minderjarige kinderen, die tezamen met hun moeder een quasi-kopie van de bestreden beslissing ontvingen, en nergens wordt met een woord gerept over hun hoger belang. Aangezien zij leerplichtig zijn en hier naar school gaan is het uiteraard niet in hun belang om middenin het schooljaar een bevel te krijgen om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker is verder ernstig ziek en heeft zeer specialistische medische hulp nodig, zoals in het advies van de adviserend geneesheer wordt erkend. Aangezien verzoeker meer dan een jaar afwezig was uit Griekenland, heeft hij er geen legaal verblijf meer en kan hij er niet meer rekenen op afdoende medische bij stand. Ook hieromtrent zegt de bestreden beslissing niets.

Zelfs indien verzoeker wel nog legaal verblijf zou genieten in Griekenland (quod non) rijst nog het probleem van zijn echtgenote, van wie de verblijfsvergunning reeds jaren geleden verstreken is. In het louter hypothetische geval dat verzoeker er wel nog terecht zou kunnen, zou hij conform de bestreden beslissing wel verplicht zijn om zich naar Griekenland te begeven, aangezien hij de voor hem levensnoodzakelijke gespecialiseerde hulp niet kan krijgen in zijn land van herkomst. Zijn echtgenote daarentegen heeft zeker geen verblijfsrecht meer in Griekenland en zou zich bij uitvoering van de bestreden beslissing verplicht zien om naar Nigeria terug te keren, blijkbaar en nog conform de bestreden beslissing tezamen met de minderjarige kinderen.

Verzoeker en zijn gezin zouden zich, nog steeds in de voorgaande hypothese dat verzoeker echtgenoot wel een verblijfsrecht zou hebben in Griekenland, bij uitvoering van de bestreden beslissing dan ook geconfronteerd zien met een onmogelijke keuze: ofwel keert het hele gezin terug naar Nigeria om zo samen te kunnen blijven, ofwel keert verzoekers echtgenote naar Nigeria terug, en verzoeker naar Griekenland, en waarheen gaan de kinderen dan? In het eerste geval zou dit een schending van het artikel 3 van het E.V.R.M. betekenen, in het tweede geval een schending van het artikel 8 van het E.V.R.M.

TWEEDE MIDDEL: Schending van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De bestreden beslissing houdt een beslissing tot verwijdering in (cfr. art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet), in toepassing van de Terugkeerrichtlijn 2008/115. Er dient dus rekening gehouden te worden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht, zoals het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het artikel 41 van dit Handvest stelt het volgende:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Het arrest M.M. t. Ierland van het Europese Hof van Justitie d.d. 22.11.2012 verduidelijkt het hoorrecht als volgt:

"83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

*85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz. 1063, punt 15*; *Krombach*, reeds aangehaald, *punt 42*, en *Sopropé*, reeds aangehaald, *punt 36*).*

*86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, *punt 38*).*

*87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz. 1-5093, punt 37* en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, *punt 37*; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. 1-9147, punt 83*, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, *Jurispr. blz. 1-13427, punten 64 en 65*).*

*88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz. 1-5469, punt 14*, en *Sopropé*, reeds aangehaald, *punt 50*). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."*

Indien deze verplichting voor de administratie niet gerespecteerd wordt kan de beslissing vernietigd worden voor zover de betrokkene elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Als men verzoeker de mogelijkheid had gegeven zijn situatie en die van zijn familie uiteen te zetten, m.n. dat ook zijn echtgenote met ernstige gezondheidsproblemen kampt, zou er wellicht geen bevel zijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het hoorrecht werd dan ook geschonden."

Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde heeft nagelaten hem te horen vooraleer de bestreden beslissing te nemen en meent dat daardoor het hoorrecht werd geschonden. Als men hem de mogelijkheid had gegeven zijn eigen situatie en die van zijn familie toe te lichten, en met name het feit dat niet alleen hijzelf maar ook zijn echtgenote met ernstige gezondheidsproblemen kampt, had de gemachtigde hem wellicht geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker haalt verder aan dat hijzelf in Griekenland geen verblijfsrecht meer heeft, nu hij er meer dan een jaar afwezig was. Hij kan er dan ook niet meer rekenen op afdoende medische bijstand, hoewel hij zeer specialistische medische hulp nodig heeft die hij in zijn herkomstland Nigeria niet kan verkrijgen. Bovendien is ook de verblijfsvergunning van zijn echtgenote voor Griekenland verstreken. De bestreden beslissing zou verzoeker er dan ook toe verplichten ofwel met zijn gezin naar Nigeria terug te keren, wat artikel 3 van het EVRM zou schenden, ofwel zonder zijn gezin naar Griekenland te vertrekken, wat een schending

van artikel 8 van het EVRM zou inhouden. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde met dit alles geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat naar Unierecht het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). De Raad onderzoekt daarom de aangevoerde schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoeker ook aangeeft vormt deze bepaling een gedeeltelijke omzetting van richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), meer bepaald van artikel 6. Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit, zoals verzoeker terecht aanvoert.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing

In dit verband verwijst verzoeker ook terecht naar het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat hij eveneens geschonden acht, en waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM wat de bescherming van

het gezinsleven betreft. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoeker door de gemachtigde op dienstige wijze werd gehoord voordat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt evenwel dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht inderdaad pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Verzoeker wijst erop dat geen rekening werd gehouden met de ernstige gezondheidsproblemen van zijn echtgenote, en voegt in dat verband een medisch stuk waaruit blijkt dat zij een 'myoma uteri' heeft waarvoor zij in 2017 tweemaal heelkundig diende te worden behandeld, op 23 april 2017 en op 11 december 2017, hetzij kort nadat de bestreden beslissing werd genomen.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen als dusdanig niet dat verzoeker niet werd gehoord. Hij geeft aan dat verzoeker niet overtuigt dat hij, indien gehoord, relevante elementen had kunnen aanbrengen. Volgens verweerder wijst het voorgelegde medisch attest aangaande zijn echtgenote niet op een ernstig medisch probleem.

Verzoeker maakt aannemelijk dat hij, indien hij was gehoord, minstens relevante gegevens had kunnen aanbrengen betreffende de gezondheidstoestand van zijn echtgenote, waarmee de gemachtigde op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening had moeten houden. Met name het feit dat verzoekers echtgenote reeds in België in behandeling was en op korte termijn een tweede heelkundige ingreep moest ondergaan, vormt een relevant element dat de gemachtigde in het kader van verzoekers gezinsleven in zijn beoordeling had kunnen betrekken, en dat ertoe had kunnen leiden dat geen bevel om het grondgebied te verlaten zou worden afgegeven. Immers, de Raad stelde reeds vast bij arrest nr. 205 116 van 11 juni 2018 dat het hoorrecht was geschonden na onderzoek van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum als het thans bestreden bevel, gericht tegen de echtgenote en de kinderen van verzoeker. Ook in die zaak was de Raad van oordeel dat het niet horen van verzoekers echtgenote, ertoe had geleid dat de gemachtigde niet met relevante gegevens, zoals haar gezondheidstoestand, had kunnen rekening houden bij de afgifte van het bevel. De Raad vernietigde het bevel voor de echtgenote en de kinderen. Bijgevolg kan ook niet langer

staande blijven wat de gemachtigde in de huidige zaak in haar nota op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in het administratief dossier heeft gesteld, m.n. "de beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is."

Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen de ingeroepen gezondheidsproblemen als niet of onvoldoende ernstig beoordeelt, wijst de Raad erop dat dit een a posteriori motivering betreft die het gebrek aan onderzoek en/of motivering op het ogenblik van het geven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet kan rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

De Raad benadrukt in dit verband dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om in de plaats van het bestuur een beoordeling door te voeren in het licht van de elementen die verzoeker in het kader van het horen had kunnen aanbrengen en waarmee het bestuur rekening had dienen te houden overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht wordt dan ook aangenomen.

De middelen zijn in de besproken mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelenonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, hoeven deze niet verder te worden onderzocht.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES